

MALAMANDRA

THOMAS
TAYLOR

Albatros

Malamandra

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatros.sk
www.albatrosmedia.sk

Thomas Taylor

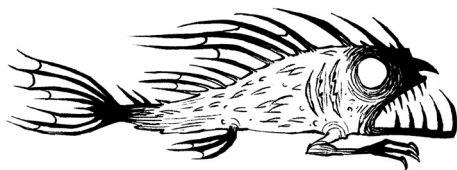
Malamandra – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

MALAMANDRA

MALAMANDRA

Thomas Taylor

Albatros

Copyright © 2019 Thomas Taylor

Published by arrangement with Walker Books Limited, London SE11 5HJ.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, transmitted, broadcast or stored in an information retrieval system in any form or by any means, graphic, electronic or mechanical, including photocopying, taping and recording, without prior written permission from the publisher.

Cover illustrations © 2019 George Ermos

Reproduced by permission of Walker Books Ltd.

www.walker.co.uk

Translation © Jana Petrikovičová, 2019

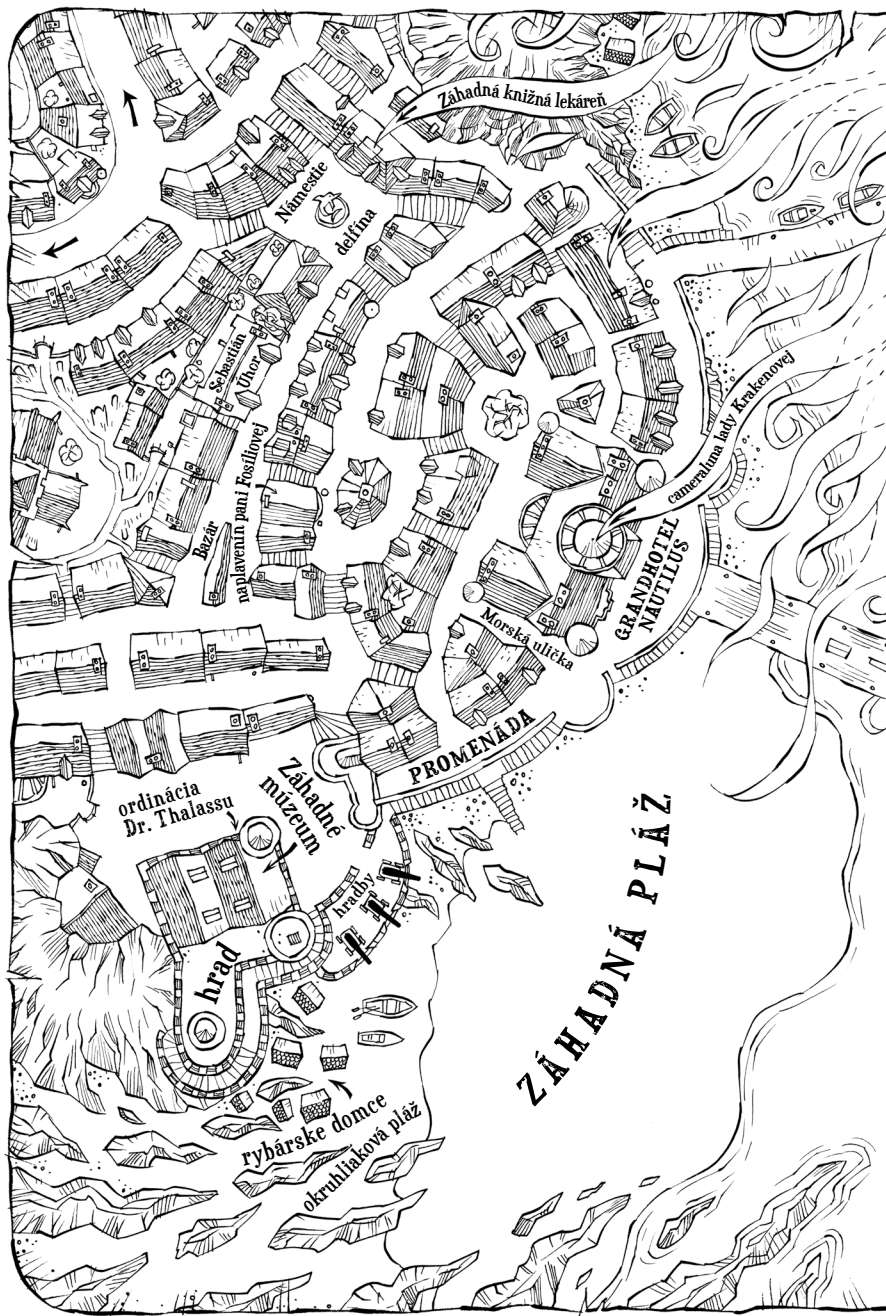
ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-1444-0

ISBN e-knihy 978-80-566-1501-0 (1. zverejnenie, 2019)

Pre Celiu — *T. T.*

Záhľadná knižná lekáreň

Námestie delфина

Bazar
na plavenin pani Fosillovej

ordinácia
Dr. Thalassu

Záhľadné
múzeum

hrad

rybárske domce
okružniaková pláž

PROMENÁDA

Morská ulička

GRANDHOTEL
NAUTILUS

Cameo v ulici lady Kravkenovej

ZÁHADNÁ PLÁŽ

prístavná hrádza

MAPA

ZÁHADA nad MOROM

M
O
R
S
K
Ý
O
P
A
R

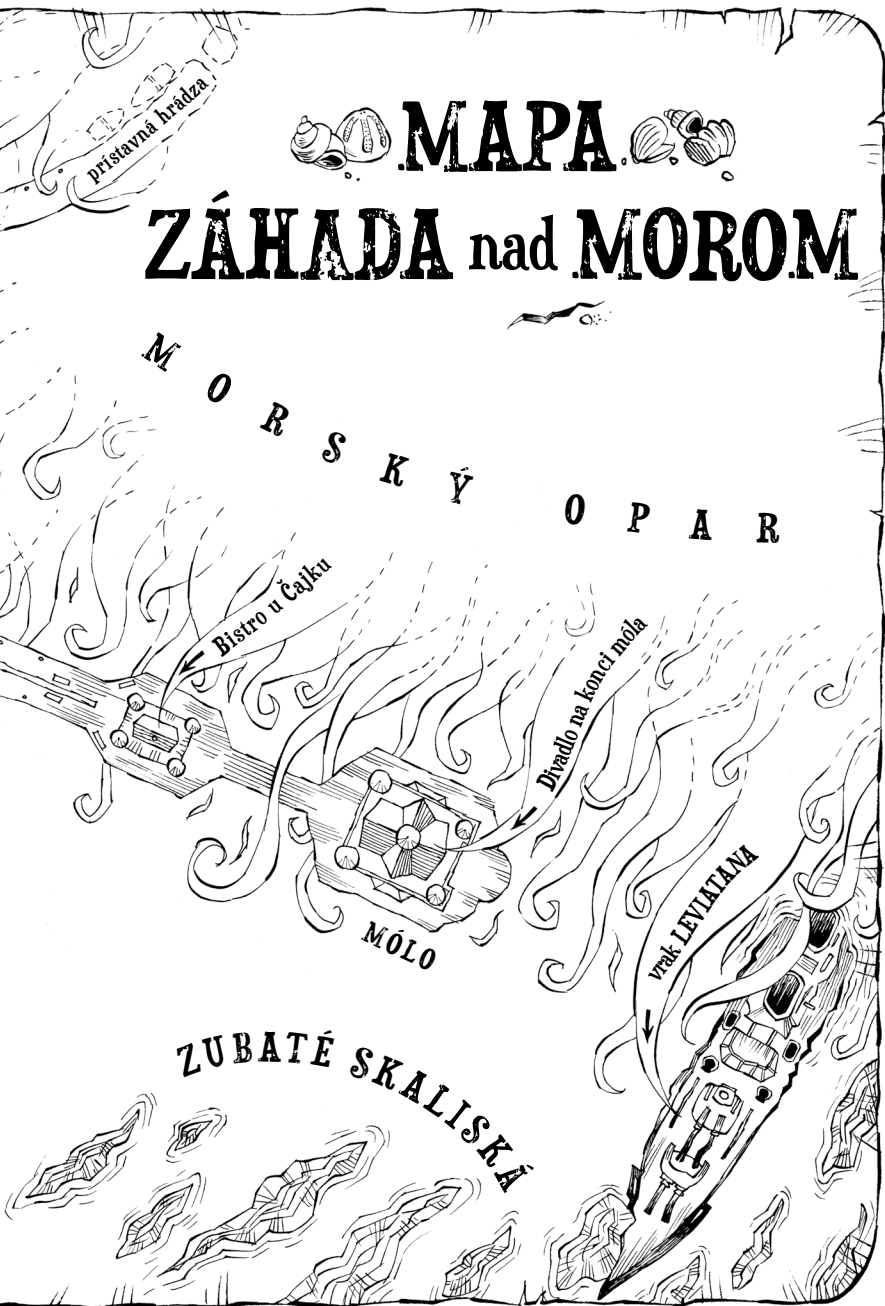
Bistro u čajku

Divadlo na konci móla

MÓLO

vrak LEVIATANA

ZUBATÉ SKALISKÁ

ZÁHADA NAD MOROM

MOŽNO STE V MESTEČKU ZÁHADA nad MOROM boli, a ani o tom neviete.

Keď ste prišli, bolo leto. Lízali ste zmrzlinu, snili sa na ležadle a čajky vám podchvíľou uchmatli pečený zemiačik. Možno ste sa s mamou vybrali ku skalám preskúmať slané jazierka a váš ocko zatiaľ našiel smiešnu mušľu. Pamätáte sa? A stavím sa, že keď ste napokon nastúpili do auta a vracali sa domov, zrak vám padol na svetelný nápis v strede móla – ZÁHRADA nad MOROM – a vy ste boli na najlepšej ceste zabudnúť na deň strávený pri mori.

Presne tak to tam vyzerá.

V lete.

No mali by ste sem zájsť v novembri, v čase prvých zimných búrok, keď ľadový severák, tak ako každý rok, strhne zo svetelného nápisu písmeno „R“. Keď z hladiny mora stúpa hustý opar, plazí sa uličkami mesta ako obrovské chápadlo a okná Grandhotela Nautilus bičuje slaná triešť. Záhadu nad Morom vtedy navštívi len málokto. Keď padne súmrak a vetrisko zavýja nad Zubatými skaliskami a vrakom bojovej lode *Leviatan*, o ktorom ešte i dnes kolujú chýry, že tam striehne úlisná malamandra, vtedy sa od pláže držia čo najďalej i miestni.

Ale vy zrejme neveríte na malamandru. Ste presvedčení, že rybia obluda neexistuje. To je v poriadku. Zostaňte pri svojej zmrzline a ležadlách. Tento príbeh asi aj tak nie je pre vás. Najlepšie urobíte, ak hneď teraz prestanete čítať. Zaklapnite knihu a zamknite ju do starej plechovej škatule. Omotajte škatuľu železnou reťazou, vyjdite na mólo a hodte ju do mora. A zabudnite, že ste niekedy počuli o mestečku menom Záhada nad Morom. Žite ďalej celkom normálnym životom – dospejte, nájdite si manžela či manželku, založte si rodinu. A keď budú vaše deti vedieť chodiť, vezmite ich na výlet k moru. V lete, ako inak. Prejdite sa po pláži a nájdite aj vy smiešnu mušľu. Zohnite sa po ňu. Tuším je na niečom prilepená... Ale na čom?

Na starej plechovej škatuli.

Zámka je odtrhnutá a reťaz fuč. Žeby to urobilo more? Keď škatuľu otvoríte, zistíte...

... že je prázdna.

Sú v nej len čierne šklabky, morské riasy a ešte dačo. Žeby...
sliz?

Za sebou začujete nejaký zvuk – akoby sa k vám niekto blížil. Akoby sa k vám niekto blížil mľaskavým, čvachtavým krokom.

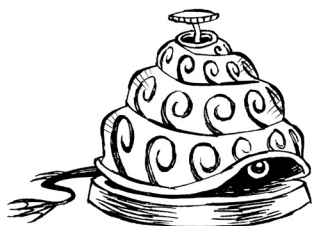
Obzriete sa.

A čo vidíte?

To snáď nie!

Tak dobre, možno je tento príbeh napokon predsa len aj pre vás.

GRANDHOTEL NAUTILUS

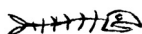
INAK, JA SA VOLÁM HERBERT CITRÓN. Ľudia mi však hovoria Herby. Pracujem v Oddelení strát a nálezov v Grandhoteli Nautilus a, ako vidíte, mám to aj na čiapke. Raz mi ktosi povedal, že vo väčšine hotelov Oddelenie strát a nálezov nie je, čo sa mi však nechce veriť. Veď čo by robili s vecami, ktoré sa stratili? Ako by sa k nim ľudia, ktorí ich stratili, opäť dostali?

Osobne si myslím, že som na takúto zodpovednú funkciu ešte primladý, no lady Krakenová – majiteľka hotela – sa rozhodla, že to miesto dostanem, a hotovo. Ani hotelový manažér pán Mäkkýš s tým nemôže nič urobiť. Hoci by rád – neznáša totiž všetkých a všetko, z čoho nie sú peniaze. Keby to záviselo

od neho, straty a nálezy by sa zrušili vo chvíli, ako sa stal manažerom, a môj kamrlík v hotelovej hale neďaleko recepcie by zadebnili na veky vekov. Keby sa to bolo bývalo stalo, nikdy by som nebol stretol to dievča.

Dievča, ktoré som pristihol pri tom, ako lezie ku mne do pivnice oknom.

Dievča, ktoré skríklo: „Skry ma!“

„Skry ma!“

Premeriam si ju pohľadom zhora nadol. No, vlastne skôr len zhora, pretože sa zasekla v otvorenom okne a pivničné okienka bývajú tesne pod stropom. Ak je zlodejka, tak nie bohvieaká zručná.

„Prosím!“

Pomôžem jej dnu. Žuchne rovno na mňa a takmer ma zadlávi. Vonku sneží a spolu s ňou mi dovnútra vletí aj poriadna zima.

Zdvihneme sa obaja zo zeme a zrazu stojíme zoči-voči. Na sebe má vytáhaný pulóver a na hustých kučeravých vlasoch vlnenú čiapku s brmbolcom. Vyzerá, že chce niečo povedať, no potom si to rozmyslí, pretože v tej chvíli začujeme kdesi nad sebou nahnevané hlasy. Nahnevané hlasy, ktoré sa, čo je horšie, približujú. Dievča na mňa zdesene hľadí s očami dokorán.

„Sem!“ šepnem a ťahám ho k obrovskému lodnému kufru, ktorý stojí zabudnutý v stratách a nálezočoch už niekoľko desaťročí. Než stihne niečo povedať, postrčím ho dnu a zavriem poklop.

Hlasy sú už pri mojom kamrlíku – počujem umrnčaný pisklavý hlas pána Mäkkýša, ktorý sa zjavne pokúša upokojiť niekoho, kto sa sťažuje. Schmatnem niekoľko stratených tašiek, dáždnikov a ďalších vecí, nahádzem ich na kufor a v duchu sa modlím, aby to vyzeralo, že tam ležia už celé roky. V tej chvíli zvonček na pulte – ľudia ho používajú, keď chcú, aby som sa im venoval – začne drnčať ako splašený. Popravím si čiapku, vybehnem po schodíkoch do svojho kamrlíka a nahodím výraz typu čo-pre-vás-môžem-urobiť?.

Ako prvého zbadám pána Mäkkýša, ktorý sa práve pokúša prekryť si plešinu zvyškom vlasov.

„Som si istý, že ide o nedorozumenie,“ prihovára sa niekomu jachtavo. „Dovoľte mi, aby som sa to pokúsil prešetriť...“

Ten niekto, s kým hovorí, je muž, ktorého som nikdy v živote nevidel. Na sebe má dlhý námornícky kabát, z ktorého crčí voda. Týči sa nad pultom ako hrozivo sa nakláňajúce temné bralo, oči ukryté pod vystúpeným šiltom ošarpanej kapitánskej čiapky. Pícha do zvončeka ukazovákom ako nožom. Keď ma zočí, prestane a nakloní sa dopredu, až ma celkom pohltí jeho tieň.

„Kde je...?!“ zahrmí hlasom, ktorý pripomína zvuk do seba narážajúcich mokrých žulových dosiek. „To dievča. Kde je?“

„Hm,“ odkašlem si a pokračujem afektovaným tónom, presne tak, ako mi kázal pán Mäkkýš hovoriť s hosťami. „Koho ráčite mať na mysli, pane?“

Mužove ústa, ktoré v žltkastej premočenej brade vyzerajú ako široké obrátené „V“, zlostne zasyčia. Všimnem si, že na brade a zájdených mosadzných gombíkoch sa mu zachytili vlákna morských rias. Šíri sa z neho akýsi čudný pach, ktorý neveští nič dobré.

„KDE JE?!“

Preglgnem. Nemôžem si pomôcť, čo mám robiť? Som len obyčajný zamestnanec hotela, ktorý má na starosti stratené veci. Na takéto niečo nie som školený.

„Veľavážený pane,“ zamraučí pán Mäkkýš, „som si istý, že túto záležitosť nejako vyriešime. Čo konkrétne sa vám stratilo?“

Chlapisko vytiahne svoje telo z môjho kamrlíka a vztýči sa nad pánom Mäkkýšom. Z kabáta vystrčí pravú ruku, ktorú mu dosiaľ nebolo vidno. Keď pán Mäkkýš zbadá, že na konci ruky, na mieste, kde zvyknú byť prsty, trčí tomu mužovi veľký železný hák, zakončený dlhým lesklým hrotom, akoby sa zrazu celý scvrkol.

„Dievča!“ zaburáca.

Na tomto mieste by som o pánu Mäkkýšovi rád povedal, že v prípade konfliktu nemá pochybnosti, na koho stranu sa treba prikloniť. Keďže vie, že proti neznámemu obrovi-votrelcovi nemá najmenšiu šancu, radšej sa s ním spolčí. Otočí sa ku mne.

„Herbert Citrón! Máte dolu nejaké dievča?“

Teraz sa nado mnou týčia obaja.

Pokrútim hlavou. Môj výraz z kategórie ako-vám-môžem-pomôcť sa razom rozplynie a ja sa skúsím aspoň pousmiať.

„Nie,“ prehovorím priškrteným hlasom. Neznášam, keď ma hlas takto nechá v štichu. „U mňa dolu sa žiadne dievča ne-skrýva. Vôbec žiadne.“

A práve vtedy sa podo mnou v pivnici ozve tiché žuchnutie. Ktoré znie presne tak, ako keď sa niekto, kto sa ukrýva v lodnom kufri, snaží urobiť si vo svojej skrýši trochu pohodlia.

Hups.

Bradatý námorník otvorí ústa, vyrazí zo seba víťazoslávny pazvuk a v tmavých očiach pod čapicou sa mu zablysne. Rozrazí dvere môjho kamrlíka, pritisne ma k stene a prejde popri mne.

Vtlačí sa do schodiska, ktorým sa schádza do pivnice, a keď zhrbený kráča pod nízkym stropom, zaplní celú chodbu.

Cupitám rýchlo za ním. Mimochodom, nie preto, že by som bol odvážny, skôr preto, že neviem, čo mám robiť.

Námorník zastane uprostred miestnosti a pohltí všetok priestor. Vidím, že hľadá na fliačik roztopeného snehu pod otvoreným pivničným okienkom. Vidím, že otáča hlavu a pohľadom sleduje mokré odtlačky nôh, ktoré vedú k lodnému kufru. Tašky a dáždniky, ktoré som naň naukladal, ležia popadané na zemi. Nad kufrom by v tejto chvíli pokojne mohol svietiť veľký nápis: „JU-CHÚ! TU SOM!“

Pán Mäkkýš, ktorý medzičasom tiež iniciatívne dobehol na miesto činu, všetko vidí a od zlosti celý očervenie.

„Herbert Citrón! Mal by som vás...!“

Čo by ma mal sa však kvôli mužovi s hákom namiesto ruky už nedozviem. Zdvihne hák vysoko nad hlavu a hneď ho zase pustí nadol. Ozve sa hrôzostrašná rana a ostrý hrot háka sa zasekne hlboko do poklopu kufra. Vzápätí ho odtiaľ vytrhne a zaháňa sa znova a znova, poklop kufra sa s každým ďalším úderom čoraz viac triešti a rozpadá. Všade okolo nás pršia úlomky dreva. Aj samotný kufor sa už začína rozpadáť. Chlap s pomocou zdravej ruky odtrhne zvyšnú časť poklopu, nazrie dnu a tam...

... nič!

Teda takmer nič. Uprostred všetkej tej spúšte sedí prekvapený pavúk. A vlnená čiapka s brmbolcom. Pozorujem pavúka, ako cupitá preč, a v duchu mu závidím. Neostáva nám, len sa uspokojiť s pohľadom na pestrofarebnú čiapku. Ktorá celkom určite patrí tomu dievčaťu.

Hákoruký podoberie čiapku špičkou háka. Pomalým kon-

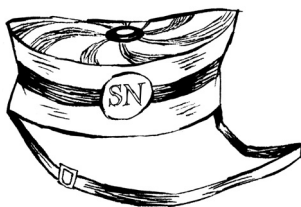
trolovaným pohybom. Otočí sa ku mne a podáva mi ju, s tvárou zamračenou ako obloha pred búrkou. Vystriem ruku, jemným pohybom zvesím čiapku z háka a sám netuším, ako je to možné, no nájdem v sebe dosť odvahy, aby som prehovoril nepriškrteným hlasom.

„To je len stratený predmet,“ poviem, „ktorý, hm, mi bol odovzdaný iba dnes ráno. E-ešte som ho n-nestihol zapísať do knihy.“

Rozhostí sa ticho. Potom Hákoruký zaručí – hrozivo a bez slov. Nato začne kývať obrovskými ručiskami z jednej strany na druhú a pustí sa prečesávať pivnicu. Padnem horeznačky na schody a tašky, kabáty, klobúky, spolu s kadejakými inými stratenými haraburdami – vrátane vecí, ktoré tu dole ležali nedotknuté v podstate odjakživa – lietajú vzduchom, zatiaľ čo sa to chlapisko zúfalo snaží nájsť dievča. No nenájde ho.

Lebo zmizlo.

VIOLETA MRENOVÁ

JE PO VŠETKOM. HÁKORUKÝ ODIŠIEL. Odišiel aj pán Mäkkýš, no neodpustil si to svoje: „Však počkajte, keď sa o tom dozvie lady Krakenová!“

Zdvihnem zo zeme akýsi úlomok. Je to kúsok lodného kufra. Tá stará haraburda mi bude chýbať – stála tu odnepamäti. Asi by si po ňu už nik neprišiel, no aj tak, nemám rád, keď sa veci strácajú natrvalo.

„Haló?!“ zavolám najhlasnejšie, ako si trúfnem, a rozhliadam sa vôkol seba. „Si tu?“

Ticho.

Vykročím k oknu. Mal by som ho zavrieť – je tu hrozná zima –,